ТЕПЛОЕНЕРГЕТИК

Грудень
2022

КП “ХАРКІВСЬКІ ТЕПЛОВІ МЕРЕЖІ”

Північна Салтівка. Територія надії. Стор. 4

Тепло за будь-яку ціну. Стор. 18

Німецька якість українського тепла. Стор. 12

Диво з ароматом кави. Стор. 25

Опалювалний сезон 2022-2023рр.: Нова реальність.

За час повномасштабної війни у Харкові було пошкоджено 117 інфраструктурних об'єктів КП «Харківські теплові мережі».

Про це 18 листопада повідомив Харківський міський голова Ігор Терехов під час круглого столу, присвяченого питанням відновлення та функціонування енергетичної та комунальної інфраструктури після закінчення активної фази бойових дій. Захід пройшов у Харкові за участю членів Комітету Верховної Ради України з питань енергетики та житлово-комунальних послуг.

Ігор Терехов зазначив, що у місті було пошкоджено 20 км магістральних трубопроводів, 44 котельні, одна ТЕЦ, 46 центральних та сім індивідуальних теплових пунктів, три насосні станції.

Мер підкреслив, що інфраструктуру відновлюють. Зокрема, на реновацію ТЕЦ-3 спрямували 70 млн грн з бюджету міської територіальної громади та кошти державного бюджету.

«Ми працюємо всі разом. Я вдячний Кабінету Міністрів України, Міністерству регіонального розвитку. Сподіваємося також на реалізацію «Проєкту розвитку міської інфраструктури - 2» спільно з Міжнародним банком реконструкції та розвитку. Це дозволить «Харківським тепловим мережам» та «Харківводоканалу» отримати кошти на відновлення своїх об'єктів», - повідомив Ігор Терехов.

Шановні колеги-теплоенергетики!

Щороку, з 15 жовтня наше підприємство «Харківські теплові мережі» складає колективний іспит за однією дисципліною під назвою «Опалювальний сезон». Цього року він особливий, як ніколи. Немає слів, лише одні емоції, щоб описати умови, в яких доводиться працювати кожному слюсарю, зварнику, водію, оператору або контролеру нашого підприємства. Війна змішалася із зимою в суцільний бруд, холод і небезпеку, ми всі забули що таке вихідні і нормальна відпустка. Але, як кажуть, все, що нас не вбиває, робить міцнішими! Ворог забрав у нас спокій і світло, а ми навчилися не панікувати і до всього ставитися із гумором. Нам влаштовують блекаут і змушують запускати систему опалення по кілька разів на тиждень з нуля, а ми, в процесі, усуваємо всі слабкі місця на магістралях і, крок за кроком, міняємо стару мережу по всьому місту. Ворог знищив наші котельні, але нам допомагає весь світ, і на місці старої котельні з'являється зовсім нова, сучасна, європейська. Ми звикаємо до екстремальних умов, загартовуємо характер. І кожен, на своєму місці, долає примарні перепони на шляху до перемоги: «не можу», «не вмію», «не хочу» перетворюються на «я це зробив!», «хто, як не я!». Особливо сьогодні хочу подякувати справжнім чоловікам, які щодня виграють бій за тепло у траншеях по всьому місту. Ви - самовіддані «бійці спецназу комунального фронту», і ваші «окопи» не менш героїчні, ніж на передовій. Ви захищаєте Харків'ян від холоду, як солдати від ворога. І весь колектив «Харківських теплових мереж» цілком заслужив собі здійснення найсміливіших бажань у Новий рік!

Від щирого серця бажаю кожному з Вас миру, щастя, злагоди і незламної надії на яскраве майбутнє, яке чекає на всіх нас після Перемоги!

З величезною повагою,
генеральний директор КП «Харківські теплові мережі»
Василь СКОПЕНКО.

Північна Салтівка. Територія надії.

Харків'яни настільки вірять комунальним службам та міській владі, що повертаються на Північну Салтівку. Кореспондент німецького видання BILD Бьорн Стітцель був здивований, коли вперше з квітня місяця побував у найбільш постраждалому районі Харкова і побачив людей на зупинках громадського транспорту. Екскурсію для німецької знімальної групи по місцям бойової слави «Харківських теплових мереж» провів заступник директора технічного Олексій Лука.

На питання, як ви могли прогнозувати, що люди будуть повератися у цей район, відповів коротко: «Це ж харків'яни. Ми очікували, що вони повернуться, тому, за можливості, готували всі котельні, очікуючи на те, що вмикатися нам доведеться скрізь», - пояснив Олексій Лука. Під час прес-екскурсії відвідувачі пройшли повз розбиті будинки по вулиці «Дружби Народів», за ними – котельня «Північ 2», яка живить теплом та гарячою водою більше 100 будинків. Сьогодні лише сліди на стелі нагадують про пряме влучання снаряду. Але також доводиться по кілька разів включати і відключати системи через відсутність електричної напруги. Опалювальний сезон у місті за два місяці розпочався вп'яте. Такого немає ніде в світі. А харківські теплоенергетики готові до будь-яких сюрпризів війни. Замість світла – генератори, і, про всяк випадок, буржуйки з дровами. Як зауважив німецький кореспондент Бьорн Стітцель: « Я дуже вражений, бо вперше побував на Салтівці ще у квітні місяці, і ніколи

би не подумав, що люди будуть повертатися сюди. Але, дивлячись на те, як це все потроху відновлюється, на ті структури, які цим займаються, я дуже вражений тим, як люди долають всі ці незгоди. Я не експерт з того, як все влаштовано в Німеччині, я лише вмію включати та виключати в себе обігрівач, але, спостерігаючи за тим, як люди тут працюють і працюють навіть під ризиком попасти під обстріл, я можу сказати, що це «супер» сильно вражає. І я не впевнений, як би німецька влада впоралась з такими негараздами і чи впоралась би, і, на щастя, вона з таким не зустрічалася. Але я сподіваюся, що німецька влада, зі свого боку, зробить усе, щоб ця війна якнайшвидше скінчилася, щоб люди перестали працювати в таких умовах, та потроху повертались до нормальності».

Тим часом на шляху екскурсії – «повернення нормальності» на Північну Салтівку. Працівники «Харківських теплових мереж» відновлюють постачання гарячої води. І саме гаряча вода в трубах виявляє сюрпризи війни. Цього разу - уламки снаряда прямо в компенсаторі. І це вже стандартний випадок, нічого особливого. Розкопали, снаряд витягли, компенсатор замінили, пішли далі.

«Міні-ТЕЦ» : нова котельня Північ-1, як джерело життя.

Котельня «Північ 1», що на Салтівці, навесні потрапила під ворожі обстріли, а влітку – під тотальну модернізацію за проектом Світового Банку. Старі котли, демонтували влітку. Коли оператор Наталя Василівна Сотник, яка розпалювала їх 30 років тому, побачила зовсім нову котельню на місці старої, отримала впевнену віру у те, що все буде добре. «Вірю! В це я вірю! Навіть зараз видно по нашій котельні, які сили прикладають. Дякую всім керівникам: і Терехову, і нашому Скопенко. Ось зараз підходиш до роботи, до котельні, скільки було мешканців, усі дуже вдячні. Тільки вони її тепер називають «міні-ТЕЦ». Котельня вже зовсім інша»,- з гордістю каже Наталя Сотник.

Початок робіт на цій котельні затримався щонайменше на місяць, але тепло до будинків подали вчасно. Як каже заступник начальника Салтівської філії комунального підприємства «Харківські теплові мережі» Сергій Монахов, люди ще влітку стежили за роботами і дуже переживали – встигнуть до зими чи ні. «Тут 46 житлових будинків. Поступово люди повертаються, це видно по світлу у вікнах. Навантаження котельні зараз вже 34 гігакалорії. Цього досить для забезпечення мікрорайону теплом та гарячою водою», - пояснює Сергій Монахов.

До нової «міні-ТЕЦ», як називають її місцеві мешканці, сьогодні прикута увага всього мікрорайону. Жителька Північної Салтівки Галина Звягіна тільки через неї і повернулася додому. Каже, особливо вразили нові труби. Як каже жінка, сама спостерігала, як наші теплоенергетики працювали цілодобово, щоб встигнути до опалювального сезону.

Тепер на Північній Салтівці триває боротьба за гаряче водопостачання. Але поступово усі проблеми вирішують, тільки на це потрібно більше часу.

Навколо «котельні-міні-ТЕЦ», поступово оживає мікрорайон. Нещодавно на ній встановили великий генератор на 450 кіловат. За словами фахівців, його цілком вистачить для автономної роботи котельні. Бо саме модернізація дозволила суттєво скоротити споживання енергії. Стару котельню такий генератор прогодувати б не зміг.

Люди КП «ХТМ»

А тим часом, оператор Наталя Сотник на старій роботі отримала нове життя. Завдяки рідному підприємству, якому віддала 44 роки, вона знову посміхається, планує відродити квітник на котельні та нарядити штучну ялинку до Нового року.

Свою останню довоєнну зміну вона передала 23 лютого 2022 року. Із того дня життя змінилося назавжди. 24 лютого почалася війна і, майже одразу, окупація у Черкаських Тишках. Жінка мов стискається сама в собі, коли намагається сказати хоч кілька слів про ті страшні місяці: «Стріляли, бомбили страшно. Не було ні світла, ні газу. Варили їжу так: ставили у дворі цеглини і розпалювали вогонь. Все. Чоловіка вбило уламком снаряда в перші дні. Діти виїхали до Прибалтики, а я там більше жити не можу». Наталя Василівна зараз орендує квартиру у Харкові і до села повертатися не хоче. Каже, там і немає, фактично, села. Загинуло дуже багато людей. Але є в жінки і зовсім інше життя – її улюблена робота. Вже у вересні її запросили на підприємстві повернутися на звичне чергування, на ту саму котельню, де вона, у грудні 1992 року, розпалювала старі котли. Їх демонтували влітку. І повернулася Наталя Сотник у зовсім інший світ – нової європейської теплоенергетики. Тут скрізь знайомі люди: і співробітники, і мешканці, які в такі нелегкі часи не шкодують простої подяки за роботу. Вони просто йдуть повз і питають про життя-буття. Сьогодні у Наталі Василівни з'явилися зовсім

життєрадісні плани - нарядити до Нового року штучну ялинку. Вона, на щастя, вціліла навіть під час обстрілів котельні у березні місяці. А ще дуже хочеться відновити місцеву оранжерею. Як пригадує пані Наталя, тут були і гіацинти, і лілеї, і запашні калачики. Квіти, нажаль, померзли взимку, але відродити їх немає жодних проблем. Чого не скажеш про людей, яких уже не можна повернути, та минуле, яке змінилося назавжди. «Я, нажаль, росіянка», - каже Наталя Василівна, опускаючи голову, - «Але тепер моя Батьківщина – Україна. Тут я народила дітей, тут вивчилася і працювала, тут поховала чоловіка, і тепер тут чекатиму на нашу Перемогу! Головне, щоб усім було тепло. Бо ми ж тут, як би в тилу. То маємо допомагати рідному місту».

Вдячність від міста.

Двоє працівників КП «Харківські теплові мережі» отримали премію Харківської міської ради «За вагомий вклад у вирішення соціально-економічних питань та розвиток місцевого самоврядування» у номінації «житлово-комунальне господарство, благоустрій та екологія». Узкіх Роман Павлович слюсар-сантехнік 5 розряду теплової дільниці №3 Слобідської філії та Правник Олексій Іванович електрогазозварник 6 розряду теплової дільниці №3 Немишлянської філії.

Роман Узкіх

Слюсар-сантехнік Слобідської філії КП «Харківські теплові мережі» Роман Узкіх, третину зі своїх 36 років життя віддав рідному підприємству, яке дає тепло в квартири харків'ян. Професію обрав спадково. Батько все життя працював сантехніком у місцевому ЖЕКу. Фактично, Роман працює на тих самих комунікаціях, які колись лагодив бать-

ко. Так, якісь труби вже нові, але їхня локація не змінилася. 26 лютого Романові «пощастило» вийти з відпустки. Обстріли не вщухали. Але Роман одразу для себе вирішив: війна війною, а тил має бути захищеним. Тому думки про втечу з міста не було жодної. Навіть коли теща, яка давно живе та працює в Італії, запропонувала прихисток, поїхати з міста відмовилися усією родиною, навіть донька з дружиною. Вони ні в якому разі не схотіли покинути чоловіка й батька на одинці. Так досі і переживають воєнні часи разом. А найважче, каже Роман, було в ті дні, коли масованим обстрілам піддався район аеропорту. «Там будинки мають таку специфіку, що в них труби опалення на горищі проходять. Система масово розмерзлась. А люди потребували тепла. Там таке поселення, наче маленьке село в місті. Люди, в основному пенсіонери, лишилися. Самі гріються газом, якось виживають, а нас намагаються чимось пригостити», - пригадує Роман. Довелося всім хоробрим колективом лізти на дахи і зварювати труби на морозі, під обстрілами. На підприємстві навіть повидавали звичайні валянки. Але саме таке нехитре взуття рятувало ноги від холоду. В той момент особливо гріло душу ставлення харків'ян до звичайних слюсарів. Усі дякували за працю і намагалися хоч якось допомогти працівникам теплових мереж. Жінки пригощали обідом, гарячими напоями. Був навіть момент, пригадує Роман, коли у дуже скрутні часи один з мешканців возив з овочевої бази звичайні свіжі огірки. То був справді найсмачніший обід у житті – хліб, огірок і солодкий чай. Такий собі смак миру, весни і людської взаємодопомоги. Сьогодні Роман уже із посмішкою згадує ті часи початку війни і ні хвилини не шкодує, що довелося пережити їх у рідному Харкові. «Це моє рідне місто. Мені потрібне саме моє місто, моя країна, моя Батьківщина. Я намагався колись жити в Києві, але витримав лише три роки і повернувся сюди. Бо Харків – це Харків! Іншого такого міста немає. Тим більше я тут виріс, і тут мій дім!» - з гордістю каже героїчний слюсар Харківських теплових мереж. І зізнається, що до будь-яких сюрпризів готовий. Навіть валянки не ушкоджені і цілком придатні для роботи.

Олексій Правник

Зварник Немишлянської філії КП «Харківські теплові мережі» Олексій Правник 22 лютого зустрів свій 50-річний ювілей. Святкувати планували у вихідні, але у четвер почалася війна. « О 4.50 ранку прокинулися від дивних звуків та від того, що здригався будинок. Скрізь на обрії було видно червону заграву. Було незрозуміло, що відбувається, і трохи моторошно, потім прийшло усвідомлення, що це війна. Кудись їхати боялися та й не хотіли. Просто ходили на роботу і сподівалися, що все скоро скінчиться, як страшний сон», - пригадує Олексій. Але склалося не так, як гадалося, і все найстрашніше було попереду. Вперше близький приліт довелося побачити 7 березня. Тоді Олексієві довелося працювати поруч із будинком на вулиці Краснодарській, який досить сильно постраждав від влучання РСЗВ. Наступного дня кілька районів обстріляли касетними боєприпасами. Ще через кілька днів прилетіло в дах будинку на Амосова. І вже в середині березня родина Олексія не витримала і поїхала з міста. Зварник лишився вдома один. Щодня ходив на роботу, як і всі інші колеги з теплових мереж. Усували наслідки «руського мира». На теплових районах, де працював Олексій, електроенергії не було від трьох тижнів до півтора місяці. «Бігали по будинках разом зі слюсарями, зливали та заповнювали системи водою. Температура в березні була десь 17 градусів морозу, тож «весело» працювали. Але попри все, на роботі було не так страшно, як вдома під час обстрілів з РСЗВ: «ураганів» та «градів». Колись полетіло посеред ночі, обстріляли 625 мікрорайон», - пригадує зварник. Тоді поцілили і в будинок Олексія. Сьогодні, каже він, такого жаху вже немає, але навантаження збільшилося. Найважче - самотужки виконувати хатні справи. Добре, що, дали на роботі коротку відпустку. Хоч трохи підтягнув домашні справи, і знову в бій, на «комунальний фронт». «Ось така вона наша «просто робота» - каже Олексій. На сьогодні в нього є одне бажання – побачити рідних, особливо доньку. А всі інші плани на майбутнє будуватиме після перемоги.

Котельня на вулиці Гуревича - німецька якість українського тепла.

Котельня онкологічного центру на вулиці Гуревича, яка постраждала від обстрілу в травні, стала символом справжньої підтримки з боку німецького міста–побратима Нюрнберга. Майже вщент знищена прямим влучанням снаряду, вона відродилася у максимально короткий термін. Замість півроку, які потрібні за проектом, основні роботи тривали трохи більше двох місяців.

Євген КАУРКІН
директор технічний КП «ХТМ»

«Завдяки ініціативі мера міста та департаменту зі зв'язків з міжнародними організаціями, було укладено контракт на поставку обладнання між асоціацією міст побратимів Нюрнберг та міста Харків, виділені нашими колегами кошти, у розмірі 14,8 мільйонів гривень, а також власні кошти підприємства у розмірі 11 мільйонів».

Сьогодні на місці руїн – до блиску вимита плиткова підлога. Замість двох пошкоджених котлів – три нових. Один з них призначений спеціально для гарячого водопостачання лікарняних корпусів та прилеглих будинків. Повністю замінена насосна група, нові димові труби, нова система хімічного очищення та пом'якшення води замінила громіздку стару. На додачу, з'явився бак запасу підготовленої води, який особливо актуальний у сучасних складних умовах.

Роздягальні, пост чергового по котельні, навіть фасад і прилегла те-

риторія навколо котельні нагадують частинку Європи посеред харківського лікарняного парку. Це новий стандарт української теплоенергетики, який впроваджується на Харківщині саме завдяки підтримці європейських партнерів. Колектив комунального підприємства «Харківські теплові мережі», як і всі харків'яни, дякують місту-побратиму за таку суттєву і по-справжньому теплу підтримку у цей нелегкий час.

Кореспондент провідного німецького видання Süddeutsche Zeitung Флоріан Хассель відвідав котельню на вулиці Гуревича випадково і в той момент, коли роботи були вже на завершальній стадії. Він приїхав до міста зробити великий репортаж про мужність харків'ян, які виживають під постійними обстрілами, і з подивом дізнався, що теплоенергетики, попри все, готуються до опалювального сезону. Під враженням від побаченого, Флоріан Хассель присвятив половину своєї статті саме харківським теплоенергетикам.

Особливо вразили німецького журналіста залишки ракети, що збереглися до його візиту, і оптимізм харківських теплоенергетиків, які, попри обстріли і важке становище в країні, не втрачають здатність жартувати і мають абсолютно оптимістичні плани на майбутнє. Така собі незламність по-харківські!

Süddeutsche Zeitung Nr. 227, Samstag/Sonntag/Montag, 1./2./3. Oktober 2022

Charkiw, die zerborstene Stadt

Wenige Orte wurden im Krieg so stark zerstört. Wie die Menschen dort weiterleben

VON FLORIAN HASSEL

Charkiw – Gennadij Woloschin hat in seinem Berufsleben viel erlebt, aber dass ihm die Leute dankbar sind, wenn er ihre Wohnung verdunkelt, darüber wundert er sich in diesen Tagen manchmal noch. Woloschin, 53 Jahre alt, verdiente in den letzten Jahren sein Geld, indem er Bewohnern von Charkiw die Wohnung renovierte. Seit dem 24. Februar aber werden in der zweitgrößten Stadt der Ukraine Häuser und Wohnungen nicht saniert, sondern zerstört. Mehr als ein Zehntel der 1,4 Millionen Einwohner hat das Dach über dem Kopf verloren, seit die russische Armee Charkiw mit Raketen und Granaten beschießt. Selbst in Häusern, die nicht direkt getroffen wurden, drückten Explosionen das Glas aus den Fenstern.

Etwa 5000 Häuser liegen in Schutt und Asche, die

schwer getroffen, fünf Stockwerke brannten aus. Tomtschinka wohnt seitdem bei ihrer Schwester im Stadtzentrum. In beiden Zimmern und der Küche sind die Fenster zerstört. Es dauert keine fünfzehn Minuten, dann haben Woloschin und Kollegen Glassplitter beseitigt, die Presssspanplatten in die Rahmen geschraubt, Lücken mit Sprühplastik geschlossen.

Seit Kriegsbeginn haben Woloschin und seine Kollegen in mehr als 4000 Wohnungen Fenster durch Presssspanplatten ersetzt. Ein Lieferbus der Heifer wurde von russischen Granatsplittern zu Altmetall geschossen. Woloschin selbst kam bisher glimpflich davon: Das Nachbarhaus wurde am Dach getroffen, sein eigenes bisher verschont. Die letzten vier russischen Granaten schlugen vor einem Monat in seiner Nachbarschaft ein. „In einigen Wohnungen waren wir schon zwei oder sogar dreimal", sagt er. „Dort sind mehrmals russische Granaten eingeschlagen und haben mit ihren Druckwellen die von uns mon-

Люди КП «ХТМ»

Петро Малєєв

Найстрашніший день в історії котельні онкологічного центру краще за всіх пам'ятає Петро Павлович Малєєв. У той момент він чергував у скляній сторожці, лише за кілька метрів від епіцентру вибуху. Все, що пам'ятає - страшний звук прильоту. Потім оговтався під купою мотлоху та пилу від дивного відчуття. Місцева киця, яка жила на котельні, швиденько і дбайливо розгрібала завал над його головою. Від цієї несподіваної котячої турботи, чоловік аж посміхнувся, швидко скочив на ноги та вибіг на вулицю. Снаряд влучив просто у середину котельні і пошкодив усе, що тільки зміг. На щастя, котельня вже не працювала, газ був перекритий. Опалювальний сезон скінчився. У котельні все прибрали, помили підлогу, і її існування розділилося на «до» та «після». У той час сам Петро Павлович вже, фактично, жив на роботі, бо його будинок у Циркунах опинився в окупації, родина виїхала до Фінляндії, а він сам так і не схотів залишити рідне місто і підприємство, на якому вже працює 20 років поспіль. Як сам пригадує, спочатку прийшов до «Харківських теплових мереж» оператором котельні, але потім виявив неабиякий талант слюсаря і тепер, у найважчі для країни часи, виконує одразу обидві функції. Чоловік будь-що зберігає позитивний настрій і не впадає у відчай. До речі, до власного будинку Петро Петрович від початку війни вперше навідався лише у липні. А три місяці тому ворожий снаряд влучив у літню кухню на подвір'ї. Але і в цьому випадку Петро Малєєв бачить позитив – пожежні так швидко загасили загоряння від вибуху, що на будинок вогонь не перекинувся, і там ціл-

ком можна жити. Крім того, живими і неушкодженими залишилися домашні тваринки – дві киці й собака. І на котельні, яка вже тільки на старих фото виглядає постраждалою, живуть ті самі героїчні кішка без імені, та собачка Жуля. Вліту киця ще й народила кошенят, яких залюбки розібрали по домівках будівельники. А Петро Малєєв вважає, що головне у будь-якій ситуації – сподіватися на краще, і так воно неодмінно і станеться!

Гвардійці подякували харківським комунальникам за героїзм!

Начальник Східного територіального управління Національної гвардії України генерал-майор Олег Сахон відзначив героїзм співробітників житлово-комунального господарства Харкова.

Повномасштабне вторгнення російської федерації принесло не лише горе й руйнування, але й відродило легендарний дух єдності, героїзму та незламності Українського народу. Харківські комунальники теж доклалися до цього: попри постійну загрозу для життя і здоров'я вони робили все можливе і неможливе, аби їхнє місто жило. Гвардійці вирішили віддячити працівникам цивільного фронту за їхній внесок в обороноздатність східного форпосту України — міста-героя Харкова.

"Харків — незламний. Це — реальність, а не міф. Кожен харків'янин — патріот свого міста. Він робить усе, щоб воно жило, дихало. Попри всі

випробування та виклики нашого часу, ми маємо робити його якомога більш комфортним — таким, як воно й було завжди", — підкреслив директор Департаменту по роботі з громадськими об'єднаннями Харківської міської ради Нікіта Стєрін.

Подяки "За героїзм та самовідданість у відновленні інфраструктури Харкова після артилерійських обстрілів та ракетних ударів російської федерації заради комфортного життя мешканців міста в умовах воєнного стану" отримали працівники КП «Харківські теплові мережі»: електрогазозварники: Олександр Юхтенко, Олександр Храмцов, Юрій Семеній, Сергій Зінов'єв, та слюсарі-сантехніки: Ігор Губін, Юрій Кочержук, Олександр Колеснік, Олександр Сітніков, Андрій Завада, Сергій Пархоменко.

Подкаст «Герої Харкова»

Журналісти Тетяна Федоркова та Володимир Носков - про «нових» харківських теплоенергетиків.

«Подкаст «Герої Харкова», мене звати Таня Федоркова...» - саме такими словами починається програма харківської журналістки Тетяни Федоркової про героїв-харків'ян, комунальників, які забезпечують життя міста у складних умовах війни. Радіопрограма записана у форматі діалогу двох журналістів між собою. Вони разом слухають інтерв'ю героя і діляться враженнями один з одним та зі слухачами. Цього разу Тетяна записала розмову із працівником

служби ВБС «Харківських теплових мереж» Ігорем Губіним. Він розповів журналістці про перші місяці війни на Салтівці, про ті умови, в яких довелося працювати співробітникам теплових мереж, і про те, як особисто допоміг врятувати життя людині. Подібну історію міг би розповісти чи не кожен співробітник «Харківських теплових мереж», який опинився у найскладніших районах міста. Але головне відбувалося вже під час обговорення героя.

Володимир Носков (Львів): «Слухаю нашого співрозмовника – мурахи шкірою. Знаєш, коли спілкуєшся з людьми про їхні відчуття війни, про те, як ми поводимося, ну, давай будемо чесними, небагато хто з нас зважується під обстрілами отак чинити, як наші герої. Харків'янин, звичайний сантехнік, він так розказує про це, нібито для нього це все банально. Але ж - врятоване життя! Я дуже сподіваюся, я віруюча людина, що йому буде записана ця історія! Просто хочеться такій людині сказати «дякую». Раніше, це можна подивитися в архівах Інтернету, як ми на сайтах різних каналів вели такі карти-статистику: підключили стільки-то будинків, і якими тільки словами ми не називали сантехніків теплових мереж і обвинувачували це підприємство в незграбності, і як все змінилося в один момент! Люди згуртувалися і докладають всіх зусиль, щоб все-таки жителі, харків'яни в зимовий час жили в теплі!»

Тетяна Федоркова: «Я думаю, що всі наші скарги, які були в попередні роки, вони більше стосувалися фінансування цього підприємства».

Володимир Носков: «І менеджменту! Бо так склалося, що на тепломережах завжди були борги і, дійсно, хотілося б побажати, щоб їх там не було! Від цього буде залежати ефективність всієї команди, бо коли людина не отримує місяцями зарплатні (а якщо він працює родиною, бо цілі династії там на тепломережах), то чого можна від нього очікувати? Отже, слухаючи Ігоря і його мотивацію, і мотивацію його співробітників, якось мені стало легше і тепліше на душі. Ну знаєш, треба бути чесними, коли начитався всяких новин, спостерігаєш ці ракетні удари, які тільки думки в голову не лізли, але, послухав нашого інженера-сантехніка, і вже думаєш: завдяки таким як він, ми зможемо перезимувати! Ну так, буде складно, це буде для нас усіх аномально, але, слухайте - це війна! Якщо ми хочемо вибороти перемогу, якщо ми хочемо жити у вільній країні, то доводиться чимось жертвувати!».

Тепло за будь-яку ціну

400 буржуйок з вересня місяця виготовили працівники КП «Харківські теплові мережі» для пунктів обігріву, які отримали загальноукраїнську назву «пункти незламності».

Конструкцію універсальної буржуйки розробив майстер котельно-механічного цеху Олександр Коваленко. Довжина виробу у 65 сантиметрів дозволяє використовувати дрова будь-якої довжини, яку можуть забезпечити на промислових лісопилках. Зазвичай, це 50 сантиметрів. Крім того, така піч має широкі ніжки з труби і може безпечно встановлюватися на будь-якій поверхні. Вага буржуйки - 70 кілограмів. Ручки допомагають полегшити транспортування виробу. Виготовляються такі пічки зі старих труб, діаметром 426 міліметрів і товщиною металу у 6 міліметрів. Під тиском вони вже працювати не можуть, а в якості приладу обігріву здатні прослужити не один рік. На сьогодні тільки в цеху було виготовлено 260 пічок. Працівники філій

КП «Харківські теплові мережі» також долучилися до справи і в найкоротший термін виготовили іще 60 буржуйок. На власних «пунктах незламності» теплоенергетики встановили 150 пічок, і ще 100 - передали на інші пункти обігріву по всьому місту. Виробництво пічок триває і надалі для забезпечення потреб всього міста.

Люди КП «ХТМ»

Олександр Коваленко

Старший майстер котельно-механічного цеху Олександр Коваленко має диплом інженера-конструктора. Колись, його спеціалізацією було створення водяних насосів. У страшному сні, каже майстер, не міг собі уявити, що буде розробляти модель універсальної буржуйки для воєнного опалювального сезону 2022 – 2023 років. Як і всі харків'яни, Олександр зустрів ранок 24 лютого під канонаду снарядів у своїй квартирі на Олексіївці. У перші дні погодився із поганими передчуттями дружини і виїхав до родичів недалеко від Харкова. Наступного дня снаряд влетів зовсім поруч, за стінкою в сусідню квартиру. На щастя, нікого вдома не було. А вже з початку квітня Олександр Коваленко працював у рідному цеху. Жити переїхав в район аеропорту і два місяці поспіль щодня пішки ходив по 5 кілометрів до місця, де аварійка «Харківських теплових мереж» збирала своїх працівників на роботу. Сьогодні Олександр із вдячністю пригадує перші безкоштовні автобуси «Карсани», які запустили по місту за ініціативи міського голови Ігоря Терехова. «Ці маленькі автобуси тоді дуже додали оптимізму і відчуття, що життя в місті налагоджується», – пригадує майстер. Сьогодні Олександр Коваленко все більше «бігає» по робочих питаннях, а корисні «проекти», на кшталт буржуйок, створює на замовлення керівництва підприємства здебільшого вечорами, коли з'являється вільна хвилина подумати. Торік у Харкові почав втілюватися в життя ще один корисний проект Олександра – безпечні вентиляційні шахти для магістральних камер. Їх і досі виробляють у тому самому цеху. А по місту встановили вже 100 одиниць.

Кая Путо : «Залізобетонні люди!»

Постать самого майстра – автора універсальної моделі буржуйки Олександра Коваленка зацікавила багатьох журналістів, навіть за межами України. Із Польщі до героя від «Харківських теплових мереж» завітала кореспондент Кая Путо, яка працює для польського порталу Oko.press та німецької газети Berliner Zeitung. Після інтерв'ю з майстром, Кая погодилася дати коротеньку відповідь на питання: чому її так зацікавили харківські комунальні служби та підприємства?

Кая Путо: « Наскільки я розумію, Харків – це «залізобетонне» місто. Я подумала, що це гарна картинка для статті, і спроба - знайти тих самих залізобетонних людей. І, наскільки я розумію, найважча ситуація саме з критичною інфраструктурою, і тому я почала шукати людей, які працюють у комунальних послугах. Коли я розпочала пошук, десь два тижні поспіль були дуже серйозні «блекаути». І мені здавалося, що стратегія виживання без електрики і опалення буде найголовнішою проблемою. Але виявилося, що все, на щастя, не так вже й погано. Я також була у Миколаєві, в Києві та Херсоні, подивилася, що ситуація там гірше, ніж тут, Але все одно я гадаю, що журналісти мають показувати не лише погані новини, а й хороші! Ви взагалі молодці! І що ви захищаєте нас від Росії – всю Європейську цивілізацію! Ну, нам просто залишається казати вам «Дякуємо»! І ще дуже хочеться показувати світові, які ви молодці, просто! Мені здається, що в українців сьогодні стільки сили, стільки незламності! Ну, я такого не бачила ніколи в житті і ніде в світі! Я просто хочу іншим розказати про все те, що я тут бачила! Залізобетонні люди! Тільки такі слова мені спадають на думку!»

«Ласкаво просимо до нас на вогник!»

Тут пахне дровами та гарячим чаєм – суворі, але просторі, теплі і цілком безпечні пункти обігріву влаштувало на своїх об'єктах комунальне підприємство «Харківські теплові мережі». В Основ'янському районі, наприклад, під один з пунктів обігріву пристосували гараж. Тут зробили функціональний ремонт: утеплили металеві двері, закрили оглядову яму, встановили лавочки та головний атрибут обігріву – буржуйки. Дві печі виготовлені зі старої теплотраси, діаметром 500 мм, яку у цьому році замінили на вулиці Руставелі.

Обігріти, чаєм напоїти, гаджети зарядити – тут завжди готові надати допомогу у складні часи. Відповідальний за пункт обігріву на 100 чоловік, він же керівник аварійно-диспетчерської служби району Назарій Гаврилюк, волонтерить з першого дня війни, без відриву від роботи. Тепер його головна справа – порядок та достаток на пункті обігріву.

Аварійні бригади чергують у таких пунктах цілодобово. Питну воду в баках міняють раз на три дні. Дрова підсушують на радіаторах центрального опалення, поки вони гарячі. Буржуйки трохи протоплюють

у тестовому режимі - перевіряють тягу. На Ново-Баварській філії на одному з пунктів обігріву є навіть своя «родзинка» - буржуйка з художнім орнаментом. В окремому приміщенні– невеличка кухня з електроплитами, де є запаси чаю, печива та засобів гігієни, новенький генератор і автомобільний акумулятор, який також підзаряжають регулярно. Цей пункт здатен прийняти 40-60 осіб. А якщо потрібно збільшити кількість місць, напоготові лежать дерев'яні піддони. Люди можуть приходити зі своїми матрацами, карематами і розміщуватися на цих піддонах.

Загалом, по місту влаштовано 80 таких пунктів обігріву. Але для тривалого проживання і ночівлі об'єкти теплових мереж не пристосовані. Якщо станеться тривалий блекаут, треба підійти до найближчого теплового пункту, де на дверях є зелена табличка з відповідним написом. Персонал допоможе розміститися і скористатися необхідними послугами. Людям у стані алкогольного, наркотичного сп'яніння, або тим, які перебувають під дією психотропних речовин, вхід до такого пункту заборонений.

«Дякуємо за тепло!» - допомога від міста та волонтерів.

Вони піклуються про місто – місто піклується про них: За ініціативи Харківського міського голови Ігоря Терехова, працівники комунального підприємства «Харківські теплові мережі» почали отримувати продуктові набори. Символічні зустрічі теплоенергетиків з директором Департаменту по роботі з громадськими об'єд-

наннями Нікітою Стєріним, та керівником громадської організації «Я врятований» Дмитром Ложенко вже відбулися на кількох філіях КП «Харківські теплові мережі». Як зауважив Нікіта Стєрін, благодійні організації з ентузіазмом підхопили ініціативу мера Ігоря Терехова, підтримати комунальників міста, бо більшість із них – харків'яни. І кожна людина, яка живе у Харкові, бачить ту неймовірну роботу, яку виконують усі комунальні служби і КП «Харківські теплові мережі», зокрема. Як додав керівник громадської організації «Я врятований», Дмитро Ложенко, саме комунальники сьогодні мають бути в пріо-

оритеті, бо ці люди виконують надважливу для міста роботу. Вони важко і майже цілодобово працюють задля комфорту харків'ян і просто фізично не мають змоги вистояти десь чергу за гуманітаркою. Саме тому продуктові набори привезуть їм на робочі місця. За словами організаторів акції, усі співробітники теплових мереж отримають свої пакунки. Але організаційно процес видачі розтягнеться на деякий час, бо людей багато, і працюють вони у різних куточках міста. Перед працівниками КП «Харківські теплові мережі» таку саму допомогу, за ініціативи Харківського міського голови Ігоря Терехова, та за підтримки різних громадських організацій, отримали інші комунальники міста з КП «Благоустрій», «Зеленбуд», «КВБО», «Комбінат дитячого харчування», а також територіальні центри та районні адміністрації.

З Днем Енергетика!

Дорогі енергетики!
Вітаю вас з професійним святом!

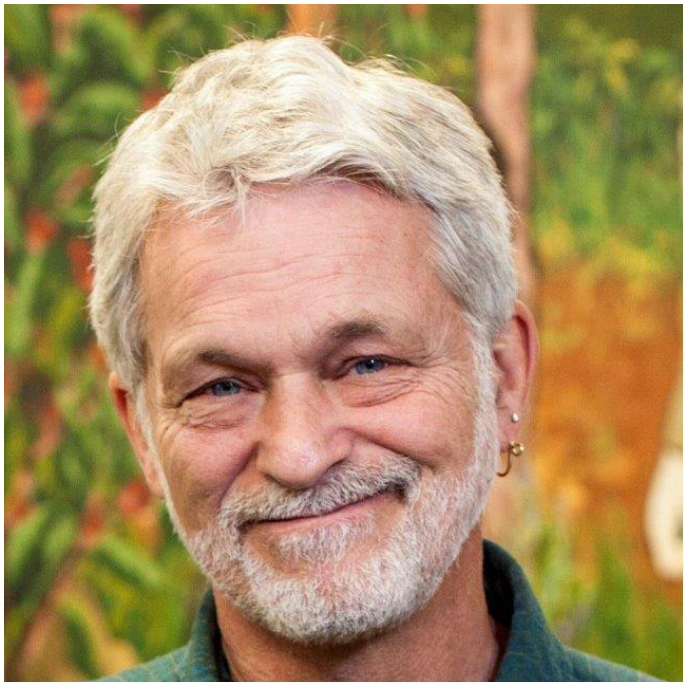

Важливість вашої роботи ми цінували завжди, але саме зараз, у ці важкі для всіх нас часи, найсильніше відчуваємо, як багато від вас залежить. Бажаю вам попри все зберігати запаси власного життєвого заряду та долати наслідки будь-яких ворожих атак!

Щиро дякую за щоденну працю на максимумі своїх потужностей, за наближення Перемоги та віру у світле майбутнє України!

Харківський міський голова, Ігор Терехов.

Диво з ароматом кави.

Саме цей популярний напій об'єднав два континенти у скрутні хвилини. Вся родина директора Транспортної філії КП «Харківські теплові мережі» Олександри Бабенко у перші місяці війни жила у неї на роботі, разом з іншими працівниками філії. Зять Олександри Іванівни Ілля у мирні часи мав невеличкий бізнес і захоплення - смажити кавові зерна. І саме коли він вирішив, попри війну, поновити свою справу, в мережі Інтернет знайшлися соратники по улюбленій справі. Американець на ім'я Дін (Dean Cycon), який теж любить ароматну каву, познайомився з Іллє і не зміг не спитати: як там справи у Харкові, і чим можна допомогти? За переліком потреб Ілля звернувся до Олександри Іванівни. А в неї, за міцними жіночими плечима, був цілий колектив, який потребував допомоги. Олександра Бабенко попросила найнеобхідніше: взуття, аптечки і мийку для техніки, яку під час війни потрібно берегти як ніколи! Мийка допомагає захистити від агресивного середовища, особливо після перевезення солі, щебеня та інших сипучих вантажів. Посилка з Америки надійшла напрочуд швидко. У відповідь благодійник Дін попросив лише дві речі - український прапор з автографами героїв-комунальників з Харкова та яскравий жилет з емблемою КП «ХТМ». Напередодні Нового Року, подарунок вирушає до Сполучених Штатів, разом із величезною подякою від всього колективу Транспортної філії КП «Харківські теплові мережі».

День Святого Миколая.

Святий Миколай до дорослих завітай! Донька працівників комунального підприємства «Харківські теплові мережі» 12-річна Ася Мамедова вирішила привітати зі святом колег тата й мами. Колеги батька, слюсарі-ремонтники та зварювальники, по всьому місту лагодять труби. Імпровізований захід влаштували в обідню перерву у котельно-механічному цеху, звісно, з усіма заходами безпеки. Дівчинка творчо підійшла до справи і всю неділю готувала різдвяні смаколики з орнаментами, щоб хоч якось подякувати працівникам теплових мереж за їхню нелегку працю. Слюсарі, майстри та зварювальники провели Асі коротку екскурсію. А до маминої бригади довелося поїхати трохи далі. Її колеги ізолюють труби, щоб вберегти тепло, яке цього року дістається дорогою ціною.

Дорослі теж не залишили дитину без солодкого, але як каже сама Ася, найкращий подарунок – то мир, перемога і батьки вдома. Бо вона за ними дуже сумує.

Тимчасово виконуючий обов'язки Святого Миколая від «Харківських теплових мереж», заступник технічного директора Олексій Лука, ще вранці зрозумів, що на нього чекає особлива місія - привітати зі святом дітей співробітників, та так, щоб зберегти казкову таємницю. Усі діти працівників теплових мереж отримали подарунки ще напередодні. Багато хто з них далеко від Харкова. Сам Олексій Лука зізнається, що до його сина прийде молдавський Мош Кречун, а він, як міг, спробував принести часточку дива іншим дітям.

Крім солодких подарунків, Святий Миколай з теплових мереж приніс і запрошення на ялинку від міського голови Ігоря Терехова. Це теж яскрава ознака з мирних часів, коли всі діти ходять на ялинку. Для дітей теплоенергетиків - додаткова можливість побути разом з мамою або татом.

До речі, колектив харківських теплоенергетиків усі вихідні знову працював цілодобово: вп'яте запускали опалення, творили чергове диво – повертали тепло в оселі харків'ян.

Шановні колеги – теплоенергетики!

Від щирого серця вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим! Нехай, попри війну та важку роботу «без вихідних», свято все-таки завітає до Ваших осель. Так, цього року воно прийде тихо, навпомацки, без гучних феєрверків та з комендантською годиною, але обов'язково принесе із собою диво Нового року, Різдва і мирного життя! Зичу Вам здійснення одного головного бажання для всіх – Перемоги!

Із вдячністю за Вашу важку працю,

Василь Скопенко.